

SÀN GỖ HÓT NHƯ CHIM HỌA MI

Đỗ Tùng dịch - 08/4/2019

Chương 9

Sáng hôm sau chúng tôi thức dậy sớm và lên đường chỉ sau khi trời rạng sáng một chốc. Thời tiết trong trẻo của ngày hôm trước biến mất; không khí nặng nề và ẩm ướt. Mây vần tụ vào tối hôm qua và mưa như dạn dẫm sẽ rơi.

Dân chúng bị cấm không được tụ tập trên đường, và lính Tohan thi hành luật bằng những thanh gươm, chém gục một gã hốt phân đã dừng lại nhìn đoàn chúng tôi đi qua, và đánh chết một bà già không kịp tránh qua bên đường.

Đi xa trong ngày thứ ba của Lễ hội Người Chết đã là xui xẻo. Những hành động tàn ác và đổ máu của lính Tohan như thêm điểm xấu cho cuộc du hành của chúng tôi.

Các phu nhân ngồi trong kiệu, nên tôi không thấy Kaede cho đến khi chúng tôi dừng lại ăn trưa. Tôi không nói chuyện với nàng nhưng tôi giật mình khi thấy dung nhan của nàng. Da nàng nhợt nhạt và gầy như trong suốt, đôi mắt có quầng thâm. Tim tôi thắt lại. Nàng càng trở nên yếu đuối thì hình như tôi càng yêu nàng một cách vô vọng hơn.

Shigeru nói chuyện với Shizuka, quan tâm vì vẻ xanh xao của Kaede. Shizuka trả lời rằng chỉ vì đi kiệu lắc lư nên Kaede mệt mỏi - chẳng vì gì khác - nhưng mắt nàng nháy về phía tôi và tôi hiểu ngay ý nàng.

Chúng tôi đi trong yên lặng, mỗi người như đắm chìm vào nỗi suy tư riêng. Đàn ông thì căng thẳng và bức rức. Trời nóng thật khó chịu. Chỉ có Shigeru có vẻ thoải mái, nói chuyện một cách vô tư nhẹ nhàng như thể ông ta thật sự vui mừng về lễ cưới đã mong chờ lâu nay. Tôi biết đám Tohan khinh ghét ngài vì thế, nhưng tôi cho rằng đó là một sự biểu lộ lòng can đảm ít thấy.

Càng đi về phía đông càng ít thấy sự tàn phá của trận mưa bão. Gầm kinh đô đường sá tốt hơn, và mỗi ngày chúng tôi đi được nhiều hơn. Cuối cùng chúng tôi đến Inuyama vào buổi chiều ngày thứ năm.

Sau chiến thắng ở Yaegahara, Iida chọn thành phố phía đông này làm kinh đô, và bắt đầu xây dựng một tòa lâu đài đồ sộ. Tòa lâu đài như trấn ngự cả thành phố với những bức tường màu đen và những lỗ châu mai màu trắng, mái nhà trông như các mảnh vải bay lên trời. Trong khi phi ngựa tiến đến gần tòa lâu đài tôi không ngừng quan sát và nghiên cứu các công sự, ước lượng chiều cao các cánh cổng và những bức tường, tìm kiếm những chỗ có thể đặt chân... *Những chỗ này tôi phải biến hình, những chỗ kia phải dùng móc câu...*

Tôi không nghĩ là thị trấn này lại to lớn như thế, có nhiều lính gác trong lâu đài và đóng quanh bên ngoài lâu đài như thế.

Abe kèm ngựa chậm lại và phi song song với tôi. Tôi đã trở thành đối tượng chiêm bĩm thích thú của hắn ta. "Đây chính là quyền lực, cậu bé. Chỉ có được khi cậu là chiến binh. So sánh thì công việc của cậu với ngòi bút lông trông khá yếu đuối phải không?"

Tôi không để tâm chuyện Abe nghĩ gì về tôi miễn là lão ta không biết sự thật. "Thật là một tòa lâu đài rất ấn tượng mà tôi chưa bao giờ thấy, ngài Abe. Tôi ước rằng mình có cơ hội tìm hiểu thêm về kiến trúc và nghệ thuật của tòa lâu đài này."

"Ta chắc rằng chuyện đó có thể thu xếp," Abe trả lời, sẵn sàng tỏ ra là chủ nhân khi đã an toàn trở về thành phố của lão.

"Tên tuổi Sesshu vẫn còn trong thời đại chúng ta," tôi nhận xét, "trong khi các chiến binh thời ông ta đã bị quên lãng."

Abe bật cười lớn, "Nhưng cậu có phải là Sesshu đâu?"

Giọng khinh bỉ của Abe làm tôi nóng mặt, nhưng tôi phải đồng ý một cách yếu đuối. Điều làm tôi an ủi là lão ta không biết gì về tôi cả.

Chúng tôi được đưa đến một khu nhà ở gần hào nước của tòa lâu đài. Khu nhà rộng lớn và xinh đẹp. Nhìn bề ngoài những gì xảy ra có thể thấy Iida quan tâm đến cuộc hôn nhân và sự liên minh với bộ tộc Otori. Không thể tìm ra sai sót với sự chú trọng và tôn vinh dành cho Shigeru. Các phu nhân được đưa vào lâu đài, và ở lại trong phủ của Iida cùng với các bà của gia tộc Iida. Con gái của phu nhân Maruyama cũng ở đó.

Tôi không thấy mặt Kaede nhưng khi kiệu nàng rời đi tay nàng thoáng

hiện qua màn kiệu. Tay nàng cầm cuộn giấy tô tặng có hình con chim núi nhỏ bé tô vẽ mà nàng đã nói bức vẽ làm nàng nghĩ đến sự tự do.

Cơn mưa nhẹ buổi chiều bắt đầu rơi, làm mờ những đường nét bên ngoài của tòa lâu đài, làm bóng loáng những viên ngói và những hòn đá cuội. Hai con ngỗng trời bay trên cao với tiếng đập cánh đều đặn. Khi chúng khuất dần tôi vẫn còn nghe tiếng kêu buồn bã vọng lại.

Abe trở lại khu vực chúng tôi cư ngụ với tặng phẩm cho hôn lễ và nhiều lời chúc tụng từ ngài Iida. Tôi nhắc Abe về lời hứa của ông ta là sẽ dẫn tôi đi xem tòa lâu đài, tôi cứ bám theo Abe và chịu đựng những chế nhạo của gã cho đến khi hấn bằng lòng thu xếp chuyện đó cho ngày hôm sau.

Kenji và tôi tháp tùng Abe vào sáng hôm sau, tôi chăm chú lắng nghe và phác họa khi Abe, và sau đó một thủ hạ thân cận khác của Iida, dẫn chúng tôi đi quanh lâu đài. Tay tôi thoăn thoắt vẽ những khu vườn, cây lớn, và quang cảnh chung quanh, trong khi mắt tôi ghi nhận hình ảnh và sự bố trí trong lâu đài, khoảng cách từ cổng chính đến cổng thứ hai (mà họ gọi là cổng Kim cương), và khoảng cách từ cổng này đến tường ngoài của lâu đài, và đến khu nhà ở. Con sông chảy dọc bờ thành phía đông, và cả bốn mặt thành đều có hào sâu. Trong khi tay tôi vẽ tôi lắng nghe tiếng nói của lính gác, xác định họ ở đâu và bao nhiêu người.

Có nhiều người hiện diện trong khu vực lâu đài này: các chiến binh và lính gác, thợ rèn, thợ làm áo giáp và cung tên, người giữ ngựa, đầu bếp, người hầu, và đầy tớ đủ loại. Tôi tự hỏi chừng đó người sẽ nghỉ ngơi ở đâu vào ban đêm, và có khi nào tất cả họ đều đi ngủ và im lặng.

Gã thủ hạ hướng dẫn nói nhiều hơn Abe, thường tặng bốc Iida, và khen ngợi tài vẽ của tôi một cách ngây thơ. Tôi phác họa nhanh chân dung hấn và đưa cho hấn bức vẽ. Thời đó ít người có được bức chân dung nên hấn ta nâng niu bức vẽ như lá bùa hộ mệnh. Sau đó hấn dẫn chúng tôi đi xem nhiều nơi khác mà đúng ra hấn không nên, ngay cả những phòng kín nơi lính gác luôn luôn có mặt, những cửa sổ giả ở các tòa tháp, và con đường lính canh ban đêm hay đi tuần tiểu.

Kenji không nói gì ngoài những lời phê bình các bức vẽ của tôi, thỉnh thoảng sửa lại vài nét bút. Tôi không rõ ông có dự định đi với tôi thám

hiếm lâu đài tối nay không. Có lúc tôi nghĩ rằng tôi không thể làm gì nếu không có Kenji giúp; có lúc tôi biết rằng tôi chỉ muốn hành động một mình.

Cuối cùng chúng tôi được dẫn đến tòa tháp ở trung tâm, được đưa vào giới thiệu với trưởng toán canh và được phép leo các bậc thang bằng gỗ đi lên tầng cao nhất. Những cây cột khổng lồ chống đỡ tòa tháp chính cao ít nhất là bảy mươi bộ. Tôi tưởng tượng khi chúng còn là cây ở trong rừng, tán cây của chúng mới to lớn làm sao, tỏa bóng râm dày và tối đến chừng nào. Những cây đà ngang vẫn còn những chỗ xoắn là nơi chúng mọc ra và lớn lên, như mong mỏi được bung ra và trở thành những cây sống. Tôi cảm giác được sức mạnh của tòa lâu đài như thể nó là một sinh vật đang chống lại tôi.

Từ đỉnh tòa tháp, dưới con mắt tò mò của các lính gác, chúng tôi nhìn ra ngoài thấy cả thành phố. Ở phía bắc là rặng núi chúng tôi vừa vượt qua và xa hơn nữa là bình nguyên Yaegahara. Về phía đông nam là quê quán của tôi, làng Mino. Không khí đầy sương mù và đứng yên, không có một chút gió. Mặc dù có những bức tường đá dày và gỗ xám lạnh, trời vẫn nóng ngọt ngọt. Đám lính gác mặt bóng mỡ hôi, mang áo giáp nặng nề và không thoải mái.

Cửa sổ phía nam của tòa lâu đài chính nhìn xuống tòa lâu đài thứ hai thấp hơn, là nơi cư ngụ của Iida. Tòa tháp này được xây trên một thành lũy khổng lồ sát bờ hào. Bên kia hào về phía đông là một vùng đầm lầy có chiều rộng khoảng một trăm thước, rồi đến con sông sâu chảy mạnh, lồng lộn vì mưa bão. Phía trên bờ thành lũy là một dãy cửa sổ nhỏ, nhưng cửa lớn của khu nhà ở đều nằm về phía tây. Những mái nhà dốc thoải che hành lang phía trước nhìn ra một khu vườn nhỏ bao quanh bởi vòng tường thứ hai. Đứng ở dưới mặt đất sẽ không nhìn thấy chỗ này nhưng ở trên cao nhìn xuống chúng tôi thấy rõ như những con chim ưng.

Ở phía đối diện hướng tây bắc là vòng tường bao quanh khu nhà bếp và các phòng ốc khác.

Tôi tiếp tục quan sát chung quanh dinh thự của Iida. Phía tây rất đẹp và có vẻ thân thiện, phía đông trông tàn bạo có vẻ nghiêm khắc và sức mạnh, với những vòng sắt gắn vào tường phía dưới các cửa sổ canh phòng càng làm tăng vẻ khốc liệt. Lính canh cho chúng tôi biết Iida

treo kẻ thù vào các vòng sắt này để họ phải chịu đau đớn và sự đau khổ của tù nhân làm Iida càng vui sướng với quyền lực và sự huy hoàng.

Khi chúng tôi bước xuống các bậc cấp của tòa tháp, tôi có thể nghe chúng chế nhạo bằng những câu chuyện mà lính Tohan thường dùng để dỗ cột Otori: như chúng (lính Otori) thích ngủ với con trai hơn là với con gái, chúng thích ăn ngon hơn là đánh nhau, chúng yếu đuối vì ghiền tắm suối nước nóng là nơi chúng thường đá vào. Tiếng cười the thé của lính Tohan như đuổi theo chúng tôi. Bối rối, gã lính dẫn đường lí nhí lời xin lỗi.

Để hấn yên trí là chúng tôi không cảm thấy bị xúc phạm, tôi đứng một lúc ở cửa ngõ của tường thành bên trong, ngây ngất vì vẻ đẹp của những bông hoa rạn đông rải rác từng đám trên những bức tường đá của khu nhà bếp. Tôi nghe những tiếng động thường lệ trong nhà bếp: tiếng nước sôi, tiếng dao, tiếng chày giã đều đặn của ai đang làm bánh gạo, tiếng kêu của đầu bếp và âm thanh cao của những đĩa hầu gái đang kháo chuyện. Nhưng lẫn trong những tiếng ồn đó, từ một hướng khác trong phạm vi khu vườn, có một âm thanh khác truyền đến tai tôi.

Một lúc sau tôi mới biết đó là tiếng chân người đi lại trên sàn nhà biết hót như chim họa mi của Iida.

"Ông có nghe tiếng động lạ lùng đó không?" Tôi hỏi Kenji một cách ngây ngô.

Kenji nhú mày. "Tiếng gì thế?"

Gã lính dẫn đường bật cười. "Đó là tiếng sàn gỗ họa mi."

"Sàn gỗ họa mi?" Cả hai chúng tôi cùng hỏi.

"Sàn gỗ đó biết hót. Không ai có thể bước đi trên sàn đó, ngay cả con mèo, mà không làm cho nó hót lên như chim."

"Nghe như có pháp thuật," tôi buột miệng.

"Có lẽ vậy," gã dẫn đường trả lời và bật cười trước sự cả tin của tôi. "Gì đi nữa thì sàn gỗ đó bảo vệ ngài Iida được giấc ngủ ngon."

"Thật là kỳ diệu. Tôi ao ước được xem sàn gỗ đó."

Hắn tươi cười dẫn chúng tôi đi quanh tường thành đến phía nam ở đó có cửa dẫn vào khu vườn. Cánh cổng không cao nhưng phần nhô ra thì khổng lồ và có những bậc cấp rất dốc để có thể bảo vệ với chỉ một lính gác. Chúng tôi nhìn vào tòa nhà xuyên qua cánh cổng. Các màn cửa bằng gỗ đều được cuốn lên, và tôi có thể nhìn thấy cái sàn gỗ khổng lồ lấp lánh chạy suốt chiều dài của tòa nhà.

Một đoàn người hầu bưng các khay thức ăn, vì lúc đó gần giữa trưa, cởi dép và bước lên sàn gỗ. Tôi lắng nghe tiếng hót của sàn gỗ, và tim tôi thót lại. Tôi nhớ đã chạy nhẹ nhàng suốt cái sàn gỗ quanh nhà ở Hagi mà không gây ra tiếng động nào. Cái sàn gỗ của Iida có kích thước lớn gấp bốn lần và tiếng hót của nó phức tạp hơn vô số. Sẽ không có cơ hội để thực tập. Tôi chỉ có một dịp duy nhất để đánh lừa nó.

Tôi cố kéo dài thời gian ở đó bằng cách trầm trồ ca tụng, đồng thời lắng nghe và định vị từng tiếng động, và thỉnh thoảng nhớ rằng Kaede đang ở đâu đó trong lâu đài này, tôi căng tai ra lắng nghe tiếng nói của nàng một cách vô vọng.

Cuối cùng Kenji kêu lên, "Đi nào, đi nào! Bụng ta đang cồn cào đây. Công tử Takeo sẽ lại thấy cái sàn gỗ này vào ngày mai khi công tử tháp tùng ngài Otori."

"Chúng ta sẽ lại đến lâu đài vào ngày mai ư?"

Kenji trả lời, "Ngài Otori sẽ vào hầu ngài Iida vào trưa ngày mai. Tôi nghĩ là công tử sẽ tháp tùng ngài Otori."

"Thật tuyệt vời," tôi trả lời nhưng lòng nặng trĩu như đá nghĩ đến lúc phải đối diện với Iida.

Khi chúng tôi trở về khu nhà nghỉ, thấy ngài Shigeru đang chăm chú nhìn mấy bộ áo cưới trải rộng trên tấm thảm, lộng lẫy, rực rỡ sắc màu, thêu đủ các dấu hiệu may mắn và trường thọ như hoa mạn, hạc trắng, rùa.

"Đây là quà tặng của thúc phụ ta. Takeo, con thấy họ tử tế chưa?"

"Thật cực kỳ," tôi trả lời, đau lòng vì cái nghĩa bóng.

"Theo con nghĩ thì ta nên mặc bộ nào?" Ngài Shigeru cầm bộ áo thêu

hoa mặt lên và người hầu giúp ngài khoác lên người.

"Bộ đó được đấy," Kenji nhận xét. "Chúng ta đi ăn nào."

Tuy nhiên ngài Shigeru vẫn tròng trình, đưa tay vuốt ve làn vải mượt mà, thưởng thức đường thêu tinh tế trên bộ áo cưới. Ngài không nói gì nhưng tôi nghĩ là mình thấy nét gì đó trên khuôn mặt ngài: có thể là hối tiếc về một hôn lễ có lẽ sẽ không bao giờ xảy ra, và bây giờ tôi hồi tưởng lại thì cũng có thể là một linh cảm về số mệnh của ngài.

"Ta sẽ mặc bộ này," Shigeru nói, cởi áo và trao cho người hầu.

Người hầu nói nhỏ: "Bộ đó thật thích hợp, nhưng ít ai phong nhã như ngài Otori."

Shigeru cười thoải mái nhưng không trả lời, và sau đó trong suốt bữa ăn cũng không nói nhiều. Chúng tôi đều im lặng ăn, quá căng thẳng để nói chuyện gẫu, và biết rằng có người lắng nghe để bàn những chuyện khác.

Tôi tuy mệt mỏi nhưng đứng ngồi không yên. Cái nóng buổi chiều giữ tôi trong nhà. Các cửa hướng về khu vườn được mở rộng hết cỡ nhưng vẫn không có một làn gió vào phòng. Tôi ngủ thiu thiu, cố nhớ lại tiếng hót của cái sà n gỗ họa mi. Âm thanh của khu vườn, tiếng côn trùng đều đều, tiếng nước chảy như cuốn tôi đi, làm tôi nửa thức nửa ngủ, cảm giác như mình đang trở lại ngôi nhà ở Hagi.

Mưa bắt đầu rơi khi chiều tối và trời dịu hơn, bớt nóng. Kenji và Shigeru say sưa chơi cờ vây, và Kenji đang đi bên cờ đen. Có lẽ tôi đã ngủ thiếp đi một chốc, tiếng gõ cửa đánh thức tôi dậy và tôi nghe tiếng người hầu báo rằng có người đưa tin cho Kenji.

Kenji gật đầu, đi một nước cờ, xong đứng lên rời phòng. Shigeru nhìn theo Kenji rồi quay lại nghiên cứu bàn cờ, như hoàn toàn đắm chìm vào trận đấu. Tôi cũng đứng nhìn bàn cờ và các con cờ đang sắp xếp nửa chừng. Tôi đã xem hai người chơi cờ nhiều lần và Shigeru luôn luôn chiếm thượng phong. Nhưng lần này tôi thấy rõ bên trắng đang bị uy hiếp.

Tôi đi tới bể nước rửa tay và khoát nước lên mặt. Cảm thấy bị tù túng và ngột thở trong người, tôi bước qua sân trước đi đến cửa chính của khu nhà và bước ra đường.

Kenji đang đứng bên kia đường nói chuyện với một người đàn ông trẻ tuổi khoác trên người áo quần chạy bộ của những người đưa tin. Trước khi tôi có thể lắng nghe họ nói gì thì Kenji đã nhìn thấy tôi, vẫy vai người kia và chào tạm biệt. Kenji bước qua đường về phía tôi, giả vờ như một ông giáo già vô hại. Nhưng Kenji không nhìn thẳng vào mắt tôi, và cái thoáng chốc trước đó tôi có cảm giác như khám phá con người thật của Kenji: ở dưới nhiều lớp ngụy trang là một con người lạnh lùng tàn nhẫn như lưỡi kiếm Jato.

Họ tiếp tục chơi cờ cho đến khuya. Tôi không chịu được khi thấy bên cờ trắng dần dần bị tiêu diệt, nhưng tôi cũng không ngủ được, trí óc đầy những suy nghĩ về ngày mai, và bứt rứt vì sự nghi ngờ về Kenji. Sáng hôm sau Kenji đi sớm, và Shizuka đến mang quà cưới của phu nhân Maruyama. Che kín dưới những lớp vải là hai cuộn nhỏ, trong đó là một lá thư mà Shizuka trao tận tay ngài Shigeru.

Shigeru đọc thư, khuôn mặt khép kín và mệt mỏi. Ngài không nói trong thư có gì, chỉ xếp lại bỏ vào tay áo choàng. Shigeru lấy cuộn thứ hai, liếc qua và đưa cho tôi. Lá thư đó viết ẩn ngữ khó hiểu, nhưng sau một thoáng tôi hiểu ý nghĩa của nó. Lá thư đó mô tả nội thất của khu dinh thự và chỉ rõ nơi Iida ngủ.

"Nên đốt nó đi, ngài Otori," Shizuka nói nhỏ.

"Ta sẽ đốt. Còn tin gì không?"

"Xin được phép đến gần ngài," Shizuka bước gần hơn và kề tai Shigeru thì thầm rất nhỏ chỉ có ngài và tôi nghe được. "Arai đang càn quét vùng tây nam. Quân của Arai đã đánh bại Noguchi và đang tiến gần Inuyama."

"Iida đã biết chưa?"

"Nếu chưa thì ông ta sẽ sớm biết, vì ông ta có nhiều do thám hơn chúng ta."

"Còn Terayama? Người có tin gì không?"

"Họ tin là có thể chiếm Yamagata không khó lắm, một khi Iida..."

Shigeru đưa tay chặn lại nhưng Shizuka đã ngừng nói.

"Tối nay vậy," Shigeru nói ngắn.

"Ngài Otori," Shizuka cúi đầu chào.

"Sức khỏe công nương Shirakawa thế nào?" Shigeru hỏi với giọng bình thường và bước ra xa.

"Ước chi công nương khá hơn," Shizuka trả lời nhỏ. "Cô không ăn và không ngủ được."

Tim tôi như ngưng đập khi nghe Shigeru nói "*tôi nay*". Rồi nó đập nhanh một cách chùng mịch và bơm năng lượng vào các mạch máu của tôi. Quan sát sơ đồ trong tay một lần nữa, tôi ghi khắc những chi tiết vào đầu. Nghĩ về Kaede, khuôn mặt nhợt nhạt của nàng, khớp xương cổ tay nhỏ bé, về khối tóc đen tuyền thả sau lưng, tim tôi lại như ngừng đập. Tôi đứng lên và đi về phía cửa phòng để che dấu cảm xúc.

"Ta thật hối tiếc đã gây tổn thương cho nàng," Shigeru nói.

"Công nương lo sợ sẽ mang nguy hại cho ngài," Shizuka trả lời, và nói thêm, giọng nhỏ hơn, "ngoài những mối lo sợ khác. Tôi phải trở về với nàng. Tôi không dám để nàng một mình."

Tôi muốn nhắn tin gì đó cho Kaede. Tôi muốn chạy đến lâu đài và đem nàng đi một chỗ khác an toàn hơn. Nhưng tôi biết không có một nơi chốn an toàn như thế, không bao giờ có, cho đến khi mọi chuyện kết thúc...

Tôi cũng muốn hỏi Shizuka về Kenji - ông ta đang dự định làm gì, bên Bộ lạc đang suy tính gì - nhưng những người hầu mang thức ăn trưa vào, và sau đó không còn dịp nói chuyện riêng tư với Shizuka cho đến khi nàng rời đi.

Trong khi ăn chúng tôi bàn sơ về sự sắp xếp cho cuộc viếng thăm ngày mai. Sau đó Shigeru viết thư và tôi nghiên cứu sơ đồ tòa lâu đài. Tôi biết Shigeru thỉnh thoảng nhìn tôi, và nghĩ là ông có nhiều điều muốn nói với tôi nhưng vẫn im lặng. Tôi ngồi yên tĩnh trên sàn nhà, nhìn ra vườn, điều hòa hơi thở chậm rãi, rút vào không gian đen tối và im lặng của bản thể, cho nó hòa vào từng bắp thịt, sợi gân, từng dây thần kinh. Khả năng nghe của tôi bén nhạy hơn bao giờ. Tôi có thể nghe toàn thị trấn, một hỗn hợp âm thanh của đời sống, từ con người đến các loài vật, gồm đủ hỉ nộ ái ố, đau khổ, bi thương. Tôi mong mọi sự yên lặng, để tránh khỏi khối âm thanh kia. Tôi mong đợi màn đêm buông xuống.

Kenji trở về, không nói là ông ta đã đi đâu suốt đêm. Trong lúc Kenji yên lặng rửa ráy thì chúng tôi thay trang phục chính thức của tộc Otori với huy hiệu thêu sau lưng áo. Kenji đề nghị tôi không nên đi đến tòa lâu đài của Iida, nhưng Shigeru cho rằng như thế sẽ gây sự chú ý của người khác nếu tôi không tháp tùng Shigeru. Ông không nói thêm là tôi cần thấy tòa lâu đài một lần nữa. Tôi cũng nghĩ là mình cần diện kiến Iida, vì trong trí tôi chỉ có hình ảnh kinh hoàng của Iida ở làng Mino năm trước đây: bộ áo giáp màu đen, mũ sắt gắn sừng, và thanh kiếm suýt kết liễu đời tôi. Hình ảnh to lớn và uy mãnh đó hằn sâu trong trí tôi có thể khiến tôi sốc nếu thấy con người thật bằng da thịt của Iida.

Chúng tôi đi ngựa với tất cả hai mươi người lính Otori hộ tống. Đám lính và ngựa dừng lại ở cổng ngoài của tòa lâu đài, Shigeru và tôi tiếp tục đi với Abe. Khi chúng tôi cởi giày và bước lên sàn nhà họa mi, tôi nín thở và lắng nghe tiếng sàn nhà hót như chim dưới chân tôi. Khu dinh thự của Iida được trang hoàng theo kiểu mới rực rỡ, nhiều bức họa thật tinh tế làm tôi trong phút chốc quên đi mục tiêu đen tối của mình. Những bức họa này không có vẻ yên tĩnh và khiêm tốn như những tác phẩm của Sesshus ở Terayama, chúng được mạ vàng rực rỡ, đầy sức sống và oai lực. Ở phòng đợi, nơi chúng tôi phải ngồi chờ hơn một tiếng rưỡi đồng hồ, những cánh cửa và các tấm bình phong được trang hoàng bằng hình ảnh các con hạc và cây liễu trong tuyết. Shigeru ngắm nhìn các bức họa, và dưới cặp mắt ngạo nghễ của Abe, chúng tôi thì thầm trao đổi những nhận xét về các tác phẩm.

"Tôi cho rằng những tác phẩm này vượt xa Sesshus," Abe bình phẩm. "Màu sắc phong phú và rực rỡ hơn, qui mô cũng nhiều tham vọng hơn."

Shigeru lẩm bẩm gì đó, không tán đồng cũng không phản đối. Tôi im lặng không nói gì. lát sau có một lão già bước vào, phủ phục trên sàn và nói với Abe. "Ngài Iida sẵn sàng tiếp các vị khách."

Chúng tôi đứng lên, ra khỏi phòng và một lần nữa bước lên sàn gỗ họa mi, theo sau Abe đi đến đại sảnh. Ngài Shigeru quỳ xuống ở cửa vào đại sảnh, và tôi làm theo. Abe ra dấu cho chúng tôi bước vào trong sảnh, ở đó chúng tôi lại quỳ xuống, đầu cúi sát sàn nhà. Tôi thoáng nhìn thấy Iida Sadamu ngồi trên bục cao ở cuối sảnh, chiếc áo choàng màu vàng và màu kem phủ chung quanh chỗ ngồi, tay phải cầm quạt

màu đỏ và vàng, đội mũ đen nhỏ theo nghi thức. Iida trông nhỏ người hơn hình ảnh tôi nhớ trong ký ức, nhưng không kém vẻ oai nghiêm. Iida trông già hơn Shigeru chừng tám hay mười tuổi, và thấp hơn khoảng cái đầu. Iida có nét bình thường, chỉ trừ cặp mắt đẹp không che dấu được sự thông minh hung dữ. Iida không phải là một người đẹp trai, nhưng ông ta có vẻ uy thế và thuyết phục. Sự kinh hãi trước đây như thức giấc trong tôi.

Có khoảng hai mươi thủ hạ của Iida hiện hiện trong sảnh đường, tất cả đều phủ phục trên sàn. Chỉ có Iida và bên trái là một thằng nhỏ phục dịch đang ngồi thẳng. Một sự im lặng kéo dài. Lúc đó gần giờ Thân, trong phòng nóng bức. Phía dưới những chiếc áo choàng tắm nước hoa là mùi mô hôi đàn ông nồng nặc. Tôi có thể nhìn ở cuối đuôi mắt những hàng tù đứng được che dấu ở hai bên tường, trong đó tôi nghe được tiếng thở của các lính gác đang ẩn nấp, tiếng kèn kẹt nhỏ khi họ cựa mình. Cổ miệng tôi khô đắng.

Cuối cùng ngài Iida lên tiếng. "Chào mừng ngài Otori. Đây là một dịp vui: một hôn lễ và một liên minh."

Tiếng của Iida nghe thô và có vẻ chiếu lệ, làm cho câu nói xã giao có vẻ miễn cưỡng.

Shigeru ngẩng đầu và ngồi lên bình thản. Với giọng nghiêm trang, Shigeru chuyển lời chào mừng từ thúc phụ và toàn thể tộc Otori. "Tôi sung sướng được phục vụ hai gia tộc lớn."

Như một nhắc nhở nhẹ nhàng với Iida rằng hai người có cùng đẳng cấp, từ sinh trưởng đến huyết thống.

Iida mỉm cười lạnh nhạt và trả lời, "Vâng, chúng ta phải có hòa bình giữa hai gia tộc. Chúng ta không muốn thấy một Yaegahara tái diễn."

Shigeru khẽ nghiêng đầu. "Những gì đã qua là quá khứ."

Tôi vẫn phủ phục trên sàn, nhưng tôi có thể thấy khuôn mặt nhìn nghiêng của Shigeru, với ánh mắt sáng và nhìn thẳng, phong thái vững vàng và vui vẻ. Không ai có thể suy đoán Shigeru là gì khác với dáng vẻ bên ngoài: một chàng rể trẻ trung và biết ơn một lãnh chúa cao niên hơn.

Họ nói chuyện một hồi và trao đổi những lời tốt đẹp. Tiệc trà được dọn

ra cho hai người.

"Ta nghe rằng chàng trai đó là con nuôi của ngài," Iida hỏi khi người hầu rót trà. "Ta cho phép nó dùng trà với chúng ta."

Tôi phải ngồi thẳng lên mặc dù không muốn. Tôi lại cúi chào Iida và lết về phía trước bằng đầu gối, cố gắng giữ hai tay khỏi run khi nhận tách trà. Tôi cảm nhận cái nhìn của Iida nhưng không dám nhìn lại nên không thể biết Iida có nhận ra tôi là thằng nhỏ đã đốt phỏng sườn con ngựa làm Iida ngã xuống đất ở làng Mino hay không.

Tôi ngấm nghĩa chén trà, có nước men lấp lánh màu xám của sắt với nhiều ánh đỏ, như chưa bao giờ thấy trước đây.

"Nó là cháu họ xa của mẹ tôi," ngài Shigeru giải thích. "Mẫu thân tôi từng ước mong tôi nhận nó làm dưỡng tử. Sau khi mẹ tôi mất tôi đã thực hiện ước muốn của bà."

"Tên nó là gì?" Iida hỏi, mắt vẫn nhìn tôi không rời và uống trà sùm sụp.

"Nó đã lấy tên của Otori," Shigeru trả lời. "Chúng tôi gọi nó là Takeo."

Shigeru không nói là "*đặt theo tên của em tôi*", nhưng tôi cảm thấy như âm thanh cái tên *Takeshi* lơ lửng trong không khí, dường như bóng ma của anh ta đã bay vào sảnh đường.

Iida găm gù trong cổ họng. Mặc dù trong phòng vẫn nóng bức nhưng bầu không khí như lạnh hơn và nguy hiểm hơn. Tôi biết Shigeru ý thức được chuyện đó, thân hình như căng thẳng hơn nhưng khuôn mặt ngài vẫn giữ nguyên nụ cười. Ẩn dưới những lời chúc tụng hôm nay là mối hiềm khích nhiều năm của cả hai bên, cộng thêm huyền thoại của trận chiến Yaegahara, sự ghen ghét của Iida, nỗi đau thương và mong muốn trả thù của Shigeru.

Tôi cố gắng đóng kịch như một Takeo nghệ sĩ: chăm chỉ, hướng nội và vụng về, đang nhìn xuống sàn nhà bối rối.

"Nó ở với ngài bao lâu rồi?"

"Khoảng một năm," Shigeru trả lời.

"Nó có nét giống như người trong gia đình," Iida nói. "Ando, người có

thấy vậy không?"

Iida hỏi một thủ hạ đang quỳ xéo phía một bên chúng tôi. Gã ngẩng đầu lên và nhìn tôi. Mắt chúng tôi gặp nhau và tôi nhận ra gã ngay. Tôi nhớ khuôn mặt dài giống chó sói của gã với cặp mày cao, màu nhạt trên đôi mắt sâu. Phía bên phải của gã che khuất nhưng tôi không cần nhìn cũng biết gã mất cánh tay phải, đã bị thanh kiếm Jato trong tay ngài Otori Shigeru chém cụt.

"Rất giống," Ando trả lời. "Ngay lần đầu tiên gặp công tử tôi đã nghĩ thế." Gã dừng lại một chút, và nói thêm: "Ở Hagi."

Tôi khiêm tốn cúi đầu chào gã. "Xin lỗi ngài Ando, tôi không nghĩ là chúng ta có cơ duyên gặp gỡ."

"Không, chúng ta không gặp nhau lần đó," gã đồng ý. "Tôi chỉ thấy công tử với ngài Otori từ xa, và đã nghĩ rằng công tử có nét rất giống... như người trong gia tộc."

"Thì nó đúng là người thân thuộc," Shigeru lên tiếng, không một chút bối rối hay bận tâm bởi những đối thoại có tính chất mè�o đùa chuốt. Tôi không còn nghi ngờ gì nữa, Iida và Ando đã biết chắc tôi là ai. Họ biết Shigeru đã cứu tôi ở làng Mino. Tôi nghĩ rằng họ có thể ra lệnh bắt giữ chúng tôi ngay lập tức, hay gọi lính giết chúng tôi ngay nơi đang ngồi, giữa những tách trà.

Shigeru khẽ cựa mình, và tôi biết ngài sẵn sàng đứng bật lên, kiểm trong tay, nếu cần phải như thế. Nhưng ngài không vội vàng vất bỏ nhiều thánng trời chuẩn bị. Không khí trong phòng trở nên căng thẳng và sự im lặng càng nặng nề hơn.

Cặp môi Iida cong lên như một nụ cười. Tôi cảm nhận được Iida đang thích thú với tình thế hiện tại. Iida không vội vàng giết, mà sẽ đùa giỡn chúng tôi thêm một lát nữa. Chúng tôi không còn đường thoát, đang ở sâu trong lãnh địa của Tohan, thường xuyên bị giám sát, và chỉ có hai mươi lính. Tôi chắc rằng Iida đã dự định thanh toán cả hai chúng tôi, nhưng ông ta muốn tận hưởng khoái cảm đã nắm trong tay sinh mạng kẻ thù xưa.

Iida tiếp tục bàn về hôn lễ. Ở bên dưới vẻ lịch sự ẩn giấu sự khinh thường lẫn ghen tị. "Tiểu thư Shirakawa ở dưới sự giám hộ của ngài Noguchi, là đồng minh lâu đời và tín cẩn nhất của ta."

Iida không đề cập chuyện Noguchi bị Arai đánh bại. Tôi không rõ vì Iida chưa biết tin đó hay ông ta nghĩ rằng chúng tôi chưa biết.

"Ngài Iida đã ban cho chúng tôi niềm vinh dự lớn," Shigeru trả lời.

"Đến lúc chúng ta thiết lập hòa bình với tộc Otori." Iida dừng lại một lát rồi nói tiếp, "Tiểu thư Shirakawa là một cô gái xinh đẹp. Tiếng tăm về cô ta là một điều không may mắn. Ta hy vọng rằng điều đó không làm ngài kinh hãi."

Có tiếng rì rầm nhỏ từ những thủ hạ thân tín của Iida - không hẳn là tiếng cười, chỉ là giảm bớt căng thẳng những bắp thịt trên mặt chuyển qua nụ cười nhạo báng.

"Tôi tin rằng tiếng đồn về tiểu thư là không chính xác," Shigeru từ tốn trả lời. "Và khi tôi ở đây như là một vị khách của ngài Iida thì không có gì làm tôi kinh hãi."

Nụ cười trên mặt Iida biến dần và ông ta trở nên cau có. Tôi đoán Iida đang bị sự ghen tuông gặm nhấm. Lịch sự và lòng tự trọng sẽ ngăn Iida nói những lời tiếp theo. Nhưng không, Iida nói thẳng thừng, "Có cả tiếng đồn về ngài."

Shigeru nhướng mày lên nhưng không nói gì.

"Một liên hệ lâu nay, một hôn nhân bí mật," Iida bắt đầu gằn giọng.

"Ngài Iida làm tôi kinh ngạc," Shigeru điềm tĩnh trả lời. "Tôi không trẻ trung gì, và tôi quen biết nhiều người đàn bà thì cũng là điều tự nhiên."

Iida lấy lại bình tĩnh và hàm hừ thay vì trả lời, mắt cháy bỏng niềm ác cảm. Chúng tôi được cho lui với sự khách sáo chiếu lệ. Iida không nói gì thêm ngoài câu tiễn khách "Chúng ta sẽ gặp nhau ở lễ cưới trong ba ngày nữa."

Khi chúng tôi gặp lại đám lính, trông họ có vẻ căng thẳng và nóng nảy vì phải chịu đựng những chế nhạo và đe dọa từ phía Tohan. Shigeru và tôi không nói gì khi chúng tôi cưỡi ngựa qua đoạn đường bậc thang đến cổng ngoài. Tôi cố thu thật nhiều vào trí nhớ cách bố trí của lâu đài, tìm tôi âm mưu lừa hận thù Iida. Tôi sẽ giết Iida để trả thù cho quá khứ, cho sự đối đãi xấu xược với ngài Shigeru - và cho sự sống còn của cả

hai chúng tôi.

Mặt trời như một quả cầu nước ở phía tây khi chúng tôi cỡi ngựa trở về khu nhà trọ, ở đó Kenji đang đợi chúng tôi. Có mùi gì cháy ở trong phòng. Kenji đã tiêu hủy những cuộn giấy chứa tin tức từ phu nhân Maruyama trong khi chúng tôi đi vắng. Kenji quan sát khuôn mặt chúng tôi.

"Takeo có bị nhận diện không?" Kenji hỏi.

Shigeru đang cởi áo choàng. "Ta cần đi tắm," Shigeru nói và mỉm cười như thể bớt đi một chút căng thẳng vì đã cố gắng tự chủ trong mấy giờ vừa qua. "Chúng ta có thể tự do nói chuyện không, Takeo?"

Từ phía nhà bếp tôi nghe những người hầu sửa soạn buổi ăn tối. Thịnh thoảng có tiếng bước chân trong hành lang, nhưng ngoài sân không có ai. Tôi có thể nghe tiếng lính gác ở cổng chính, và tiếng một người hầu gái mang cơm và canh cho họ.

"Nếu chúng ta nói tiếng nhỏ," tôi trả lời.

"Chúng ta phải nói nhanh. Đến gần đây, Kenji. Vâng, Takeo đã bị nhận ra. Iida đầy nghi ngờ và sợ hãi. Ông ta sẽ xuống tay bất cứ lúc nào."

Kenji nói: "Tôi có thể đem Takeo đi ngay bây giờ. Tôi sẽ dấu nó trong thành phố này."

"Không!" Tôi trả lời. "Tôi sẽ đi đến lâu đài tối nay."

"Đó là cơ hội duy nhất của chúng ta," Shigeru thăm thì. "Chúng ta phải xuống tay trước."

Kenji nhìn cả hai chúng tôi và thở dài. "VẬY thì tôi sẽ đi với công tử."

"Ông là bạn tốt của ta," Shigeru nói nhẹ. "Nhưng ông không cần phải mạo hiểm sinh mạng của mình."

"Không phải vì ngài, Shigeru. Tôi muốn trông chừng cho Takeo," Kenji trả lời. Quay qua tôi Kenji tiếp, "Công tử nên quan sát các tường thành và bờ hào một lần nữa trước khi giới nghiêm. Ta sẽ đi với công tử. Mang theo giấy bút để vẽ. Ánh sáng trên mặt nước vào buổi chiều sẽ ngoạn mục."

Tôi gom những thứ cần thiết và hai chúng tôi bước ra ngoài. Kenji làm

tôi ngạc nhiên một lần nữa khi quay lại phía Shigeru cúi thấp người chào và nói: "Ngài Shigeru." Tôi tưởng Kenji mỉa mai; nhưng sau đó mới biết là ông ta chào từ biệt.

Tôi không từ giã mà chỉ cúi chào, và Shigeru gật đầu. Ánh sáng buổi chiều từ vườn chiếu vào sau lưng Shigeru nên tôi không thấy rõ mặt ngài.

***

Mây càng lúc càng dày hơn. Không khí ẩm ướt nhưng trời không mưa, và ít nóng hơn sau khi mặt trời lặn nhưng vẫn nặng nề và ẩm thấp. Đường phố đầy người đang tận dụng khoảng thời gian ngắn ngủi từ lúc mặt trời lặn đến giờ giới nghiêm. Họ đụng vào tôi trên đường làm tôi cảm thấy lo lắng bất an. Tôi thấy dọa thảm và sát thủ ở khắp nơi. Lần chạm trán với Iida hôm nay đã làm tôi trở nên yếu đuối, và một lần nữa biến tôi trở lại là Tomasu, một thằng nhỏ kinh hoàng chạy trốn từ làng Mino hoang tàn. Có thật tôi đã nghĩ đến chuyện đột nhập vào lâu đài Inuyama và ám sát một lãnh chúa quyền lực mới gặt và đã biết tôi là một người theo đạo Hidden, người duy nhất ở làng tôi trốn thoát trước đây? Tôi có thể đóng vai công tử Otori Takeo, hay một Kikuta của Bộ lạc nhưng sự thật tôi chẳng là gì cả, chỉ là một người theo đạo Hidden đang bị săn đuổi.

Chúng tôi đi bộ về phía Tây, dọc theo sườn phía nam của lâu đài. Trời tối dần và tôi cảm thấy may mắn là đêm nay không trăng không sao. Những ngọn đuốc chiếu sáng từ cổng lâu đài, các cửa tiệm thắp đèn cây và đèn dầu. Trong không khí có mùi mè và đậu nành, rượu gạo và cá nướng. Bất kể tình trạng bây giờ, tôi cảm thấy đói bụng. Tôi muốn dừng lại mua gì ăn nhưng Kenji đề nghị đi tiếp một đoạn nữa. Con đường tối và vắng hơn. Tôi nghe tiếng xe lăn trên đường lát đá, và tiếng sáo thổi. Có cái gì đó ghê rợn khó diễn tả. Tóc gáy tôi dựng lên như cảnh giác.

"Hãy quay về," tôi vừa nói xong thì thấy một vài người xuất hiện từ ngõ hẻm trước mặt. Tôi nghĩ là một nhóm nghệ sĩ đường phố. Một ông già kéo xe có treo các bức hình và đồ trang trí. Một cô gái đang thổi sáo, nhưng làm rơi ống sáo khi thấy chúng tôi. Hai thanh niên bất ngờ xuất hiện từ bóng tối, một người xoay tít, một người bay bổng. Trong ánh sáng mờ mờ trông họ như làm ảo thuật, hay bị ma nhập. Tôi dừng

lại. Kenji đứng ngay sau lưng tôi. Một cô gái khác bước về phía chúng tôi và lên tiếng, "Hãy đến xem, thưa ngài." Tôi nhảy về phía sau, để bóng hình thứ hai của tôi cạnh chiếc xe như đánh lừa Kenji. Cô gái đó chính là người tôi thấy trong quán trọ ở Yamagata, mà Kenji đã nói "đó là người của chúng ta."

Tôi thật ngạc nhiên khi thấy một trong hai gã thanh niên đuổi theo tôi mà không để ý đến hình giả thứ hai của tôi. Tôi biến thành vô hình nhưng hẳn ta vẫn biết tôi ở đâu. Lúc đó tôi biết chắc chắn rằng họ là những người của Bộ lạc, hôm nay đến bắt tôi về, như Kenji đã từng nói là họ sẽ làm như thế. Tôi nằm xuống mặt đất, lăn người ra phía bên kia chiếc xe, nhưng ở đó đã có Kenji đứng chờ sẵn. Tôi cắn vào tay Kenji, nhưng tay kia của ông thầy đã bóp miệng tôi và đẩy ra. Tôi đá vào ông ta, cố gắng vượt ra khỏi những ngón tay đang nắm chặt nhưng cảm thấy bất lực, khó lòng thi thố những ngón đòn với người đã dạy tôi.

"Hãy đứng yên, Takeo," Kenji rít lên. "Đừng vùng vẫy nữa. Không ai làm hại công tử hết."

"Được rồi," tôi nói và đứng yên. Kenji buông tay và ngay lập tức tôi nhảy ra xa. Tôi rút con dao từ thắt lưng, nhưng cả năm người đều chiến đấu cật lực. Một gã đánh dứ làm tôi lui về phía chiếc xe. Tôi chém vào người gã và cảm giác được lưỡi dao đã chạm xương. Tôi chém tiếp một cô gái. Cô gái thứ hai bỗng biến mất và rơi từ nóc xe như một con khi, hai chân kẹp lấy vai tôi, một tay bịt miệng tôi và tay kia nắm cổ. Tôi biết cô ta sẽ làm gì nên cố sức vịn người, và bị mất thăng bằng. Gã thanh niên bị tôi chém vội chụp lấy cổ tay tôi, vịn chéo về phía sau cho đến khi tôi phải buông cây dao. Cô gái và tôi cũng ngã người trên mặt đất, nhưng tay cô ta vẫn bám lấy cổ tôi.

Trước khi bị ngắt đi tôi thấy rõ ràng Shigeru ngồi trong phòng, đợi chúng tôi trở về. Tôi vận hết sức kêu gào trong nỗi cuồng nộ vì sự phản bội kinh khủng, nhưng miệng tôi đã bị bịt lại, ngay cả tai tôi cũng chẳng nghe âm thanh nào.